

Неправильні

Оксана Сайко

Ще не встиг продзеленчати дзвоник, як, рвучко схопившись з останньої парти й закинувши на плече сумку, Володька вмить опинився біля дверей класу. Очі Надії Василівни здивовано поглянули на нього поверх великих окулярів.

- Петренко! - обурилась вона. - Я ще не оголосила домашнього завдання! Поверніться на своє місце!

- Дуже шкода, Надіє Василівно, - заговорив скоромовкою він, - бабуся з базару тягне важкі торби з продуктами! Треба терміново допомогти, щоб не стався інсульт, а то матиму потім на совісті, і ви теж, Надіє Василівно!

- Петренко!.. - великі очі хімічки стають ще більшими і вкрай сердитими. Під дружній регіт класу Володька швидко зникає за дверима, вже не чуючи обурень учительки. Набридло! Нудьга та й годі! Залишився останній урок - геометрія, ще гірший, ніж хімія. І понаставляли ж їх у розкладі, мов на зло: англійська мова, алгебра, хімія, геометрія... Краще б щодня була фізкультура чи трудове навчання, від тих предметів принаймні хоч якась користь! А то спробуй-но висидіти отаких шість нестерпно нудних уроків, коли на вулиці така гарна весна, та ще й Лізки нема...

До лікарні близьенько - рукою подати. Лише кілька трамвайних зупинок. Можна проїхати "зайцем". Хоч у таку сонячну погоду добре було б пройтися, але ж у трамваї завжди цікавіше. Він навіть, коли був малим, мріяв бути водієм трамвая, хоча друзі його завжди вважали, що це не надто цікава професія - їздити колом за колом одним маршрутом - і сміялися з його фантазій.

На зупинці Володька несподівано наткнувся на Гусака, вчителя математики. В останню мить насунув кашкета на очі, та той його таки впізнав, бо гукнув у спину:

- Куди це ти, Петренко? В нас через десять хвилин урок!

На щастя, саме вчасно нагодився трамвай, тож не довелося нічого вибріхувати, й Володька, хвацько стрибнувши на підніжку, зник за спинами пасажирів. Не виключено, що завтра у нього будуть неприємності... Гусак злопам'ятний. Та дарма, він до того звик, якось виплутається.

Взагалі закинув би усі ті уроки подалі, якби не Лізка... Але ж пообіцяв... А Лізка не пробачає невиконаних обіцянок.

Біля лікарняної брами купив букетик фіалок. Дорогою можна було б десь нарвати квітів на якійсь клумбі, але тільки не для Лізки. Якось прийшов до неї з нарцисами, які нишком поцупив на грядках у сусідки під вікном.

- Звідкіля квіти? - спитала з підозрою.

- Та... зірвав по дорозі... - промимрив, бо їй збрехати чомусь не міг.

- Тоді забери. Вони вкрадені.

Ось такою принциповою була Лізка.

Сюди приходив щодня, вже майже тиждень. Через карантин нікого у відділення не

впускали. Отак походжав під лікувальним корпусом, зиркаючи на просторе вікно, що виходило у лікарняний садок, поки не з'являлася вона. Напевно, ще зараз не вигляне – думає, що він на шостому уроці. От буде сюрприз! Санітарка, тітка Слава вже знає його, і тільки побачивши, насуплено бурмоче:

– Ну що ти тупцяєш тут і тупцяєш! І так тебе не пустять!

– Тітко Славо, передайте квіти, – прохає.

– Ну давай, що з тобою вдієш... – тітка Слава важко зітхає, скрушно хитає головою і, витерши руки об халат, бере квіти.

За якийсь час Лізка нарешті з'являється у вікні, тримаючи фіалки. Обличчя її зовсім бліде. Вона ледь всміхається йому. Так, саме ледь. Тільки вона так вміє – усмішкою Мони Лізи. Вони перемовляються жестами й мімікою, розуміючи одне одного без слів.

– Що там у школі? – запитувала Лізка.

– Нічого цікавого, як завжди, – відказував.

– Ти знову втік з геометрії?

– Пусте. Тим більше, я не встиг списати домашнє завдання.

– Завтра не тікатимеш! – сказала владно, ніби наказала.

– Не тікатиму, – покійно погоджується Володька.

Виконувати обіцянки іноді дуже непросто. На якусь мить вона зникає у вікні.

Напевно, Лізка була єдиною людиною в світі, якій до нього не було байдуже. Батька він ніколи не знав. Мати залишила його на тітку й подалася кудись на заробітки в далекі краї, і вже шість років лише посилала гроші й пакунки з безглуздими речами: кофтинками з ведмедиками, кашкетиками із зайчиками... Хоч він уже давно виріс із того віку... А тітка намагалася влаштувати своє життя, їй ніяк не щастило вийти заміж, отож була надто зосереджена на собі й своєму особистому житті. Може, тому він так і поводився – немов усім на зло: грубо, зухвало й нахабно? Часто затівав бійки, зривав уроки. Однокласники його побоювалися, вчителі лаяли. Сусіди нарікали, бо він курих в під'їзді, непристойно висловлювався й голосно співав під гітару вуличних пісень. Репутація важкого підлітка... Ось такий він, "неправильний".

А Лізка перевелася з іншої школи. Одного дня прийшла і сіла за його парту. І всміхнулася йому. Не заподливо, не дурнуvато, як інші дівчата, а так тепло і щиро... І було у ній щось таке світле, від чого аж захоплювало дух, хоч і не була вона красуня. В неї було гарне білясте довге волосся і блакитні-блакитні очі. Ні в кого він не бачив таких блакитних очей. На першому ж уроці алгебри він намагався у неї списувати.

– Це ж насправді зовсім нескладно, – сказала вона йому. – Давай після уроку поясню, і сам будеш розв'язувати!

Він здивувався. Досі ніхто йому такого не пропонував. Усі лише підказували, розв'язували йому завдання або давали списати, намагаючись вгодити чи боячись відмовити, ото й усе.

А Лізка була не такою, як усі. Вона його розуміла. Одного разу навіть сказала йому (чим теж його дуже вразила):

- Ти вперто хочеш здаватися гіршим. Мов черепашка, ховаєшся у свій панцир! Але ж ти не такий!

В її присутності Володька справді ставав зовсім іншим. Без тієї навмисної грубості, недбальства й хамовитості. З нею було просто, легко, спокійно. І саме з нею він був справжнім і навіть розповів їй, як у дитинстві мріяв бути водієм трамвая... І вона не засміялася, як інші. Вони могли годинами сидіти на майданчику і розмовляти про все на світі або допізна блукати містом. Тільки надто вже всі почали перейматися їхньою дружбою. Дівчата перешіптувалися, а щойно помітивши їх, змовкали. І тільки язиката Вірка якось кинула Лізці у спину:

- Знайшла собі добрі "плечі". Що ж, вигідно!

Випадково почувши це, Володька хотів було дати їй штурхана, але стримався - Лізці це б, напевно, не сподобалося. Тому лише пригрозив кулаком, Вірка все й зрозуміла. А класна керівницка, та не раз намагалася Лізку отямити:

- Ну що у вас може бути спільного? Ти - відмінниця, розумниця! В тебе такі перспективи! А від того лобуряки можна тільки негативу набратися! Він невинуватий! Це тебе дуже компрометує!

Не допомагало. Тоді повідомили Лізчиній матері і та зчинила справжній скандал. Посварившись з батьками і зачинившись у своїй кімнаті, Лізка намагалася втекти через вікно. Їй, невдало стрибнувши з першого поверху, травмувала ногу.

- Ну що, кавалер? - прямуючи з біксами в інший корпус, тітка Слава на мить спинилася і простягнула йому складений аркуш паперу. - Маєш листа!

Володька прояснів і розгорнув папір. "Нехай вони усі говорять, що хочуть! - писала Лізка. - Нас просто не розуміють! Напевно, ми обидвоє "неправильні"! Але все буде добре!"

Від тих слів у Володьки ніби крила вирости! Та він увесь світ переверне! Та він заради неї зможе стільки! І буде кращим, ніж є! І сидітиме, уважно слухаючи, усі шість найнудніших уроків! І навіть кине курити! І ніколи не брехатиме!..

- Ліз-ко-о-о! - гукнув щосили, аж повилазили цікаві з інших лікарняних вікон. - Все буде добре!

Знову з'явившись у вікні, вона ледь всміхнулася йому усмішкою Мони Лізи.